

Als je wilt weten hoe het leven van een blanke er werkelijk uit ziet in Zuid Afrika, dan is een betrouwbare manier om te luisteren naar wat die mensen te vertellen hebben uit eerste hand.

Vandaag het verhaal van de man die naar Zuid Afrika emigreerde, niet alleen omdat hij het een prachtig land vond, maar ook omdat hij dacht een verschil te kunnen maken.

In een eerder artikel schreven wij al over de preciaire situatie van de blanke boeren in Afrika, maar in feite geldt dat voor alle blanken die niet in beschermde gebieden leven.

Hierna het verhaal van één van hen wat ons persoonlijk is toegestuurd (dank!):

05 augustus 1018

15 jaar Zuid Afrika , wat nu ???

Even teruggaan in de geschiedenis :

Ik denk dat het ergens in 1997 was dat ik mijn Zuid-Afrikaanse (blanke) vrouw leerde kennen via correspondentie. Ik benadruk nog altijd het woord “blanke” , want enkelingen denken nog altijd dat ik met een anderskleurige getrouwd ben.

Van in het begin voelde ze zich aangetrokken door België omdat ze toen al vertelde over de apartheid die in 1994 was afgeschaft in Zuid Afrika. Haar kind uit haar eerste huwelijk was toen 4 jaar oud, en gezien de situatie toen al, zou dit “blanke” kind nooit een gezonde toekomst kennen in dat land.

Eind dit jaar is onze zoon afgestudeerd. Hij is nu al bezig met contacten te leggen om in Australië een nieuwe toekomst te beginnen.

Wij trouwden in 1999, en waren toen nog lidmaten van een “pinksterkerk”. Na een keer op vakantie te komen in Zuid Afrika, begon ik verliefd te worden op dat land. Vooral het klimaat en de leefruimte trok me geweldig aan. Hier in Z.A koop je een stuk bouwgrond wat afgemeten wordt in hectare, terwijl men in België grond koopt uitgedrukt in vierkante meter. Wat me ook aantrok, maar wat me wel tegen de borst stootte, was de “zwarte” en “kleurlingen” bevolking. Armoede, armoede en nog eens armoede.

Een volgende gedachte was een manier te vinden om die mensen te kunnen helpen. Ik was destijds gepensioneerd mijnwerker, had als bijberoep conciërge te zijn op de appartementen van de Kantonnale Bouwmaatschappij van Beringen. In 2002 krijgen wij een idee om te emigreren naar Zuid Afrika. We beschouwden dit als een geestelijke roeping, maar eigenlijk was de echte reden dat mijn vrouw zich bijzonder moeilijk kon aanpassen in ons land. Wat wel waarheid was, was dat wij ons geroepen voelden om ons te bewegen tussen de arme "zwarten" en "kleurlingen".

Het is daarom dat wij een huis kochten gelegen op een stuk grond van 4 hectare groot. Het huis is gelegen op 500 meter van de kleurlingen woonbuurt.

Op 17 september 2003 stapten wij in Zaventem op het vliegtuig, en op 18 september zetten wij voet op de luchthaven in Johannesburg.

Wij krijgen al vlug contacten met de plaatselijke bevolking, en kunnen beginnen met een soort kinderwerk. Een oude schuur op ons erf wordt omgevormd tot ontmoetingsplaats, en mijn vrouw begon dan opvoedkundige acts op te voeren, wat gepaard ging met veel muziek. Op woensdag na schooltijd, is er een stormloop van kinderen. Wij deelden ook brood met beleg uit, en wekelijks moest ik het glas van een paar vensters vervangen die met een voetbal uitgeschopt werden.

Toen leek dit nog plezant, vandaag niet meer niet. De schuur werd achter een paar jaar veel te klein, het aantal kinderen liepen al op tot 350 á 400. Ondertussen had ik verschillende instanties aangeschreven voor financiële hulp, maar die brieven bleven onbeantwoord. Alles moest dan maar gefinancierd worden doormijn pensioensalaris dat normaal bedoeld was voor ons huisonderhoud.

Wij hadden ook een klerenbank opgericht. Wij zochten contacten voor tweedehandse kleren, en dat verliep heel goed. Wij reden tot in Port Elizabeth om kleren op te halen. Ook kregen we kleren van de plaatselijke blanke bevolking. Ondertussen ontdekten wij ook dat er een enorm drank gebruikt werd onder de "zwarte" bevolking. Ik denk zo'n 80 % van de woonbuurt zuipt zich vooral in het weekend lazarus.

Hier kregen we op een zaterdag namiddag zo'n 15 gezinnen waarvan er iemand was die ontslaan wilde raken van zijn drankmisbruik. Na een toespraak werd er dan uitbundig gegeten, dit ging van belegde broodjes, tot boere kost, Belgische frieten, een Afrikaanse braaien noem maar op. Eerlijk gezegd was het een gezellige bezigheid. En alles werd gefinancierd door het Belgische mijnwerkers pensioenfonds. Ikzelf ben in mijn jonge jaren ook alcohol verslaafd geweest, en weet dat wanneer dedrank weg genomen wordt, iets nuttigs in de plaats moet komen.

Daarom dat ik een gedeelte van onze grond omschepte in tuintjes. Ik had gedacht dat dit een succes zou worden, want dit was voor ieder geïnteresseerde. Met moeite kreeg ik 5 kandidaten. Mijn schoonpa ploegde met zijn tractor een gedeelte grond om. Ikzelf financierde de aankoop van gereedschap, zaden en bemesting. Doordat het hier een bijzonder droog klimaat is moest er voor water voorzien worden. Gelukkig was er hier een persoonlijke water reservoir dat gevuld

word met rivier water uit de bergen. Hier moest ik wel een pomp installatie voor aankopen. Maar ja, we doen maar. Eigenlijk konden wij toen al een paar euro's ontwikkelingshulp geld kunnen gebruiken dat vanuit Europa over gesluisd word naar de armere landen. Maar vraag me niet waar dit geld terecht komt, ik heb hier nog nooit iets gehoord dat gefinancierd is met ontwikkelingshulp geld .

NIEUWE TIJDEN -- ANDERE TIJDEN:

Terwijl wij hier wonen worden wij geconfronteerd met het dagelijkse leven hier, en het eerste wat wij opmerken is dat er raar opgetreden word tegen ons als "blanke". De lokale "kleurling" bevolking is geweldig vriendelijk naar ons toe, maar als je een beetje hulp verlangt, gelijk als met het kinderwerk word er verwacht dat zij moeten betaald worden. Ze zijn ook verschrikkelijk onbetrouwbaar. Ze beloven bijvoorbeeld van te komen om wat te helpen, maar als het zover is dat ze moeten opdagen komen ze niet. Ook de uitspraak van : Ik kan wel komen, maar ik heb geen schoenen , of had ik nu maar vervoer of heb je niet dit of dat.

Of , ze komen vragen om een dag in jou tuin te werken. Je vraagt dan wat je moet betalen, je spreekt af van –zoveel-- . Dan komt de bekende "ja maar" ik kan pas morgen komen, maar kan hij niet een voorschot krijgen, want hij heeft honger. Je geeft hem dan een voorschot , je ziet hem nooit meer terug. Dit geld is naderhand ook niet om eten te kopen , maar voor drank. Zomaar radikaal gezegd : ZE KUNNEN GEEN BLANKE KOP UITSTAAN . Om dit te ontdekken moet je een tijd hier wonen.

Het kinderwerk heeft ongeveer geduurd tot 2008 . De schuur was veel te klein geworden ,en zoals ik al zei waren er nergens vrijwilligers gevonden om te komen helpen, zodoende ging op zekere dag de deuren toe.

Het tuintjes project heeft maar 1 seizoen geduurd. Ik begon met 5 kandidaten, Na 3 zaterdagen had ik er nog 2 , en die hebben ook maar weggebleven na enige tijd. Ik kon zelf de ajuinen, aardappelen, en wat dan ook maar oogsten. Waarna ik nog flink ben uitgescholden omdat ik alle groenten wat ik gerooid had aan mensen gratis heb weggegeven.

Dan werd er ook gedurig aan geld geleend aan ons. Met moeite kregen wij dit terug. Op zeker moment was dit al opgelopen tot 3 á 400 euro. Toen heb ik met alle liefde dit geld kwijt gescholden, en gestopt met lening bank te spelen. Hier ben ik verschrikkelijk voor veroordeeld en uitgemaakt. Van niemand heb ik ook een dank gekregen omdat ze het geleende geld mochten houden. De drank rehabilitatie groep heeft op zeker moment opgehouden omdat er na de samenkomst toch maar weer gezopen werd, en zo hield het uitdelen van kleren ook op toen we ontdekten dat de kleren verkocht werden voor de aanschaf van drank. En dan te bedenken dat wij onszelf tekort gedaan hebben om het aan hun te geven. Ik herinner mij nog van iemand die hier aan de deur kwam, en straalbezopen was. Zijn kleren waren helemaal gescheurd, vooral zijn broek was niet meer om aan te zien. Hij was waarschijnlijk betrokken geweest in een gevecht. Wij hadden niks in de klerenbank. Dan heb ik maar uit mijn eigen kleerkast een broek van mijzelf gehaald en heb gegeven. Onbeschoft vraagt hij dan ook nog of daar niet een T shirt bijhoort. Dan ook nog maar een T shirt als cadeau gegeven. Heel dit liefdadigheid werk heeft geduurd tot december 2010.

Wij werden alleen nog gebruikt voor de bevoorrading van humanitaire hulp. Wij kregen via via briefjes met de vraag om een TV, ijskasten, wasmachines te voorzien. Dit deed op zeker moment het deksel op de put omdat wij merkten dat een blanke mens hier alleen maar diende ter voorziening, en voor de rest moet die "blanke" zijn mond maar houden. Na 2010 beginnen tijden te zichtbaar veranderen. Wij ondervinden dat het kleuringen volk zich opstandiger gaat gedragen. De ene inbraak na de andere inbraak hier in de buurt. Pesterijen van bijvoorbeeld de straat blokkeren als je komt aangereden met jou voertuig, Dreigende woorden spreken om een aalmoes te krijgen, en noem maar op.

Ondertussen is het 2018 geworden, en het leven voor ons als gezin is bijna onleefbaar geworden. Het laatste nieuws is dat wij al 4 maanden geen telefoonverbinding hebben. De hoofdkabel die naar dit (blanke) gebied loopt is gestolen. Verschillende mensen zijn hier nu de dupe van. De kabel wordt niet vernieuwd omdat die lijn verschaft een dienst aan blanke bewoners. Hier is op moment weeral een update: Afgelopen weekend zijn in de nacht ook alle telefoon palen verdwenen.

Ongeveer 4 jaar geleden hebben wij hier een omheining geplaatst van 2½ meter hoog. Onze alarminstallatie is nu al 2 keer opgevaardeerd. Ik heb nu zelfs continue een knopje in mijn nek hangen wat men hier noemt een "panic button". Wanneer ik overvallen zou worden kan ik dit knopje indrukken. Dit staat in verbinding met ons alarminstallatie. Na een kwartier staat er dan iemand hier van de alarmdienst die me kan komen helpen. Hopelijk krijg ik dit knopje nog ingedrukt vooraleer mijn mijn keel wordt doorgesneden. In mijn werkplaats staat bijvoorbeeld een kolomboormachine. Hier heb ik aan de achterkant een achteruitkijk spiegel geplaatst. Dit om af en toe eens te loeren of er niemand binnenkomt met verkeerde bedoelingen.

Onze deuren en vensters hebben tralies, het lijkt wel of je in een gevangenis woont. Zelfs overdag als iedereen thuis is, is dit hekwerk gesloten. Een radio aanzetten is taboe. Want anders geef je de dief de gelegenheid om een gat te maken in jou dak om zo binnen te komen.

Verleden jaar in augustus werd er in mijn werkplaats ingebroken. Hier werd er een gat in het dak gemaakt om zo het alarm te ontwijken. Voor meer dan € 1800 aan toerusting gestolen. Van kettingzaag, boormachine tot slijpschijf en weedeter..... allemaal weg. Ik wist voor 100% zeker dat mijn tuinman hier mee te maken had. Toen ik zijn naam opgaf bij de politie zei de politie dat ze hem EEN BEETJE in het oog gingen houden. Ik heb nooit meer iets gehoord van mijn gereedschap dat hier ontvreemd werd. Voordien werd hier nog een paar keer ingebroken, maar dat beperkte zich tot kruimeldiefstallen.

Wel ene keer stond ons voertuig hier buiten. Toen is geprobeerd hem te stelen. De zijvenster werd ingeslagen, bedrading losgetrokken om proberen te starten. Dit was ook maar een traumatische ervaring dat we een tijd later maar een ander voertuig hebben moeten kopen.

Ongeveer 3 weken geleden is hier voor de 5-de keer ingebroken. Gelukkig dat mijn zoon thuis was konden we hem overmeesteren. Als ik alleen was geweest had ik misschien niet meer dit verslag kunnen schrijven. Het doet verschrikkelijk raar dat je oog in oog staat met een

inbreker. De dader heeft mijn zoon zelfs met de waterketel op zijn kop geslagen. Heel de keuken lag vol glas en bloed. Mijn zoon is ondertussen hersteld van zijn verwondingen, maar zit nu met een serieuze trauma. Ik zelf ook weet niet meer welke kant dat we moeten opgaan. Elke dag ben je nu verschrikkelijk alert. Je durft bijna niet meer buiten komen. Alle geluiden zijn verdacht.

Ook als je met jou wagen op weg bent zijn jou 4 deuren gesloten. In de nacht neger je elk stop teken, en aan de rode lichten rij je gewoon door het rood. Bij bankcontact zijn we altijd met z'n tweeën. De ene trekt geld, terwijl de andere op wacht staat. Het krioelt er van de bedelaars. Vooral rond winkels lopen ze rond. Ze worden zelfs agressief als je hun niet genoeg geeft. Op sommige plaatsen krijg je zelfs een mooie verrassing van hun als je niets geeft. Terwijl je jou boodschappen doet in de winkel nemen ze een steen. Dan maken ze een kras van de voorkant van de wagen tot de achterkant.

De regering is gekant tegen al wat blank is. Elke dag worden er blanke boeren van hun leven beroofd. Hier worden dit "plaasmoorden" genoemd. Verschrikkelijk wat je allemaal hoort. Mensen (blanke) worden gewoon afgeslacht. Ik verneem dat de moordenaars zich ook nog verlustigen in het folteren van die mensen. Het duurt soms 6 tot 8 uur vooraleer de genadeslag wordt toegediend. Gewoonlijk is het dan nog werkmensen die soms al jarenlang bij die boer gewerkt hebben. Ongelooflijk wat er in zulke mensen hun hoofden aangaat.

Verleden week is er in het Afrikaanse parlement een goedkeuring besloten om een grondwetswijziging in te voeren. Wat mag gezegd worden is dat het grootste landoppervlak in bezit is van blanke boeren. Nu wil de regering die boeren onteigenen en dit vergoeding. Die grond moet dan in het bezit komen van zwarten die eigenlijk niet het verstandelijke vermogen hebben om zo'n plaats te runnen. Jaarlijks worden van uit dit land enorm veel fruit en groenten geëxporteerd naar buitenlandse gebieden, maar hoe dat dan de export zal functioneren blijft nog een grote vraag. Er is in het verleden al een gebied onteigend geweest. Ik verneem dat op die gronden totaal niets aangaat, want de zwarten hebben ook geen toerusting om die gronden te bewerken.

Geboorte beperking kennen ze ongelukkig ook niet. Nochtans word in de dagkliniek gratis condooms en de anticonceptiepil gratis verstrekt. Lange tijd terug toen ik mij nog in de kleurlingen woonbuurt durfde bewegen merkte ik al op dat het een verschrikkelijke zwerm van kinderkes rondliepen. Men spreekt hier al van dat in onze provincie al meer dan 2000 tienerzwangerschappen zijn. Het is geen zeldzaamheid dat je een kind van 14 jaar ziet met een kind op de arm. Een groot gedeelte van die kinderen gaat niet naar school. Ze lopen als kleine criminelen gewapend met stokken en stenen door onze straten om kwaad te doen. Ikzelf ben al eens bekogeld geweest terwijl ik op mijn eigen grond stond te kijken.

Ondertussen zitten wij hier met ons handen in het haar. Wat moeten we doen? Waar moeten we heen? 15 jaar geleden leek alles op een droom die in vervulling zou komen. Toen we destijds vertrokken als ontwikkelingswerker werd je beschouwd als een held. Vandaag de dag als je 's morgens opstaat mag je blij zijn dat je nog leeft.

Mijn schoonouders zijn al hoogbejaard, en willen in dit gebied ook niet meer blijven.

Terugkeren naar België is ook een optie. Wat moet er dan gebeuren met de familie van mijn vrouw ? Dan hadden wij al gedacht van te verhuizen naar Port Elizabeth, en daar in een beveiligd wooncomplex te gaan wonen. De grote tegenstand is ons huis. Omdat dit maar 500 m ver staat van de kleurling woonbuurt is dit huis onverkoopbaar geworden. Je geraakt het aan de straatstenen nog niet kwijt . Ik heb hier zelfs nog een gebouw aangebouwd voor onze zending hulpverlening waar ik nog 10 jaar lang €150 moet aan afbetalen.

Beste lezer,

De tijd zal wel raad brengen zeker. Ondertussen ben ik al 63 jaar geworden, en dit hier moet ik wel eens diep mee ademhalen. Om dit schrijven is het moeilijk om een happy end te vinden omdat alle sprookjes eindigde met "Ze leefden nog lang en gelukkig" , ik heb er alleen maar een kater aan overgehouden.